

Cartea preferată a copilăriei

de Liana-Maria Gomboșiu

Mi-am petrecut copilăria într-o casă plină de cărți. Rafturile bibliotecilor se ridicau până aproape de tavan. Cărți erau stivuite și pe diverse mobile. Un tablou mare o reprezenta pe mama citind.

Nu am avut nici frați, nici surori și din anii de dinainte de a merge la școală mi-a rămas în memorie amintirea a nenumărate zile ale căror dimineți le-am petrecut singură în casă așteptând ca părinții să se întoarcă de la lucru și să vină după-amiaza, când tatăl meu îmi citea povești, tot felul de istorioare, uneori și poezii. Vocea lui era caldă, melodioasă, nuanțată și orice text rostit de el avea o culoare anume. Plăcerea de a-l asculta era egalată de plăcerea trezită de ceea ce îmi citea. Probabil fiindcă îmi plăcea atât de mult să-i aud vocea, n-am încercat să învăț singură să citesc, nici să aflu de la alții înțelesul literelor și așezarea lor în cuvinte. Cititul mi s-a părut, în acei primi ani, un privilegiu al celor mari la care aveam să ajung mult mai târziu.

Eram deja în clasa întâi și *Vântul prin sălcii* a fost printre ultimele cărți pe care mi le-a citit tata. Începând cu titlul, totul m-a fascinat. În așteptarea după-amiezilor când avea loc lectura, țineam în față volumul cu puțin mai mare decât obișnuit și priveam îndelung coperta galbenă în mijlocul căreia era un desen cu negru. Deasupra acestuia era numele autorului: Kenneth Grahame. Sub desen erau patru rânduri:

Versiunea românească: Frida Papadache

Prefață: Tudor Arghezi

Desene: Lena Constante

Coperta: Mișura Arghezi

și jos de tot: Fundația Regele Mihai I.

Tata mi-a citit de la început și prefața (pentru cititorii de-o șchioapă) și paginile traducătoarei. Nu era cartea unui scriitor de profesie, ci aceea a unui tată, funcționar de bancă, pentru băiețelul lui. În prefață, Tudor Arghezi vorbea despre

copiii lui iubiți. Înainte de a afla despre ceea ce era în carte m-a emoționat dragostea cu care fusese scrisă pentru un copil și fusese oferită apoi tuturor copiilor.

Eram imediat după încheierea războiului și în mintea mea totul era imprecis, neconturat, atât trecutul cât și viitorul. Simțeam doar tristețea și spaima celor mari din jurul meu. Atunci povestea despre animalele din apropierea râului și a celor din Pădurea Sălbatică, plină de întâmplări senine sau năzdrăvane, îmi răscolea simțăminte de mare gingășie și mă ținea departe de orice neliniște.

Blândul Sobol, poetul Șoarece de Apă, înțeleptul Bursuc, vorbărețul Lutru, și, nu în ultimul rând, neastâmpăratul Broscoi aveau reședințe ca ale oamenilor, se purtau ca oamenii, dar respectau și eticheta animalelor, ceea ce îi făcea diferiți de noi, aveau însușiri pentru care era cu neputință să nu-i îndrăgești. Mai importantă însă decât orice mi se părea lumea poetică în care se mișcau acele animale mărunte, o lume în care fiecare anotimp care cuprindea pământul, văzduhul și apa era descris cu mult farmec. Râul, câmpiile, văile, verdeța, islazurile, stăvilarele, scorburile, totul era nou și cuceritor pentru copilul care eram la acea vreme, captiv al unui oraș. Povestirea mă purta în hoinăreli pe potecile umbrite vara sau mă făcea să simt bucuria serilor în care animalele petreceau în vizuinele călduțe, la adăpost de frigul iernii.

Păstram în memorie nenumărate amănunte despre traiul viețuitoarelor mici din lungul râului și din pădure, despre obiceiurile lor, despre copaci și flori, despre miresmele câmpurilor. Capitol după capitol, urmăream întâmplări care se sfârșeau cu bine, aveau un tâlc subliniat cu discreție. Tot ce se petrecea sub adierile vântului care scutura crengile lungi ale sălciiilor era simplu, frumos, liniștitor și mă îndemna la visare. N-aș fi vrut să părăsesc niciodată o astfel de lume.

